

Kitab Daniel - Nomer Pitulas

Sambungan Kenabian: Patung Emasé Nebukadnésar lan Hukum Minggu

Jeff Pippenger

2023-12-12

Asring Ibu White maringi pratandha menawa reca emas ing pasamyman Dura iku minangka angger-angger dina Minggu.

“Wis ditetepaké sawijining sabat brahala, kaya dene reca emas wis ditetepaké ing palemahan Dura. Lan kaya déné Nebukadnésar, ratu Babil, nglairaké sawijining dhawuh manawa kabèh wong kang ora gelem sujud lan nyembah marang reca iki kudu dipatèni, mangkono uga bakal diumumaké yèn kabèh wong kang ora ngajèni pranatan Minggu bakal kaukum kanthi pakunjaran lan pati. Mangkono Sabat kagungané Pangéran diidak-idak ing sangisoré sikil. Nanging Pangéran wis ngandika, ‘Bilai tumrap wong-wong kang netepaké pepakon-pepakon kang ora adil, lan kang nulis kasangsaran kang wus padha dipréntahaké’ [Yesaya 10:1]. [Zefanya 1:14–18; 2:1–3, quoted.]”
Manuscript Releases, volume 14, 91.

Ing pethikan punika, Sister White maringi rujukan dhateng kitab Zefanya, lan kanthi mekaten piyambakipun nambahi sesambetan kenabian antawisipun Daniel pasal kalih lan pasal tiga. Zefanya nedahaken bilih umatipun Allah kedah sami nglumpuk bebarengan sadèrèngipun dhawuh punika katetepaken. Piyambakipun ugi nedahaken satunggaling pesen slomporet, ingkang dados pralambang saking pesen bebaya ingkang dipun arahaken nglawan kitha-kitha (Negara-negara Bagian) lan menara-menara (Pasamuwan-pasamuwan). Piyambakipun nedahaken satunggaling panglumpukan, ingkang dados unsur saking “pitu wekdal,” ingkang kalampahan nalika pandonga Imamat kalih dasa enem kaunjukaken. Piyambakipun nedahaken satunggaling “bangsa ingkang boten dipunkajengaken,” nalika ing wekdal ingkang sami tetep nekanaken rawuhipun paukuman eksekutifipun Allah ingkang kawiwitan wonten ing hukum Minggu lan saya mundhak dumugi Rawuhipun Kristus ingkang Kaping Kalih.

Apa kang ndhisiki dhawuhing undhang-undhang Minggu iku yaiku pambentukaning gambaring kéwan. Pambentukaning gambaring kéwan iku minangka ujian visual kang ngadhepi umaté Allah, kang sadurungé wis lulus ing ujian babagan pangan. Sadurungé dhawuh mau, kang dadi katelu (yaiku ujian lakmus), umaté Allah, kang déning Zefanya ditepungi minangka “bangsa kang ora dikarepake,” katimbali supaya nglumpuk bebarengan. Ramalan kapisané Yehezkiel iku pesen panglumpukan, nanging iku mung kaleksanan tumrap wong-wong kang nyadari kaanané kang kasebar lan ndedonga pandongan Imamat likur-enem, kaya kang ditindakaké déning Dhaniel ana ing pasal sanga.

Dinten gedhé saka Pangéran wus cedhak, wus cedhak, lan enggal rawuh banget, iya swarané dinten saka Pangéran: wong prakosa bakal sesambat kanthi pait ana ing kono. Dinten iku yaiku dinten bebendu, dinten kasangsaran lan karibedan, dinten karusakan

lan kasirnan, dinten pepeteng lan surem, dinten mega lan peteng ndhedhet, dinten slomprèt lan wewelak nglawan kutha-kutha kang kabeteng, lan nglawan menara-menara kang dhuwur. Lan Aku bakal ndhatangaké kasangsaran marang manungsa, nganti padha lumaku kaya wong wuta, amarga padha wus nglakoni dosa marang Pangéran; lan getihé bakal kawutahaké kaya lebu, lan dagingé kaya tai. Salakané salaka utawa emasé ora bakal bisa ngluwari wong-wong mau ing dinten bebenduné Pangéran; nanging saindhenging nagara bakal kaentèkaké déning geni cemburuné: amarga Panjenengané bakal ndadèkaké pungkasan kang enggal tumrap sakehing wong kang manggon ana ing nagara iku. Padha nglumpukana awakmu dhéwé, iya, padha nglumpukana, hé bangsa kang ora dikarepaké; sadurungé paugeran iku metu, sadurungé dinten iku liwat kaya damèn, sadurungé bebendu kang murka saka Pangéran teka marang kowé, sadurungé dinten bebenduné Pangéran teka marang kowé. Padha golèkana Pangéran, hé sakehing wong alus ing bumi, kang wus nindakake paukumané; padha golèkana kabeneran, padha golèkana kalemesan: mbokmenawa kowé bakal kasingidan ing dinten bebenduné Pangéran. Zefanya 1:14–2:3.

Ing Kitab Suci, “wong gagah prakosa” iku wong kang nduwèni kakuwatan, lan sebutan kapisan tumrap “wong gagah prakosa” iku Gideon.

Tumuli ana malaékaté Pangéran, banjur lenggah ana ing sangisoring wit ek kang ana ing Ophrah, kang kagungané Yoas, wong Abiezer iku; lan Gidéon, anaké, lagi ngirik gandum ana ing papan panggilingan anggur, supaya ndhelikaké saka wong Midian. Banjur malaékaté Pangéran ngatingal marang dhèwèké lan ngandika marang dhèwèké, “Pangéran nunggil karo kowé, hé wong gagah prakosa.” Lan Gidéon ngandika marang Panjenengané, “Dhuh Gusti kawula, manawa Pangéran nunggil karo kawula, yagéne sakehé prakara iki tumiba marang kawula? Lan ana ing ngendi kabèh kaélokanipun kang wis dicritakaké déning para leluhur kawula marang kawula, kanthi pangandika, ‘Apa dudu Pangéran kang wis ngirid kita metu saka Mesir?’ Nanging saiki Pangéran wus nilar kawula lan masrahaké kawula menyang tangané wong Midian.” Pangéran banjur mirsani dhèwèké lan ngandika, “Lungaa kanthi kasektèmu iki, lan kowé bakal nylametaké Israèl saka tangané wong Midian. Apa Aku ora ngutus kowé?” Panjenengané banjur ngandika marang Panjenengané, “Dhuh Gusti kawula, kanthi apa kawula bakal nylametaké Israèl? Lah kulawarga kawula iku kang paling asor ing Manasyè, lan kawula iki wong kang paling cilik ana ing omahé bapak kawula.” Lan Pangéran ngandika marang dhèwèké, “Satemené Aku bakal nunggil karo kowé, lan kowé bakal ngalahaké wong Midian kaya wong siji.” Hakim-hakim 6:11–16.

Ing kitab Zefanya, wong gagah prakosa, yaiku uga Gideon, bakal sesambat kanthi pait. Tembung “sesambat” iku minangka pralambang Panguwuh Tengah Wengi ing dina-dina wekasan, lan tembung “pait” nggambarake nepsu mursid. Gideon, utawa “wong gagah prakosa”-né Zefanya, minangka pralambang pawarta Élia sing kagungan tanggung jawab kanggo nuduhake dosa-dosané umat Allah marang wong-wong mau, lan mesthi uga dosa-dosané para leluhuré.

Padha sesambata kanthi sora banter, aja nyegah; unjuka swaramu kaya kalasangka, lan tuduhna marang umat-Ku paneraké, lan marang brayat Yakub dosa-dosané. Yesaya 58:1.

Kabèh para nabi saajar siji lan sijiné ing dina-dina wekasan, mulané piwulang kalasangka saka Yésaya uga dadi “panguwuh” saka wong gagah prakosa ing Zefanya, yaiku Gideon, lan kabèh mau padha nélakaké utusan Élia lan pakaryané ing dina-dina wekasan. Ing Yésaya, ayat-ayat ing ngisor iki nélakaké dosa-dosané minangka kaprasangkana, awit padha pracaya yèn satemené wong-wong mau lagi nyembah lan ngabdi marang Pangéran.

Nanging wong-wong mau saben dina padha ngupaya Aku, lan padha remen ngreti dalan-dalaningSun, kaya sawijining bangsa kang nindakaké kabeneran, lan ora ninggal pranataning Allahé: padha nyuwun marang Aku pranatan-pranatan kaadilan; padha remen nyedhaki marang Allah. Yesaya 58:2.

Pangrintih kang pait saka wong gagah prakosa iku yaiku pesen saka Pambengok Tengah Wengi, kang nyakup panyingkapan manawa tanggal 18 Juli 2020 iku sawijining dosa kumawani marang Sang Yehuwah, kang kudu disesali lan diakoni. Inti pokok saka pesen Pambengok Tengah Wengi iku yaiku kawujudané gambaré kéwan galak, lan paukuman kang sabanjuré ditibakaké marang Amerika Sarékat, banjur marang donya, déning Islam.

Nalika pandonga Imamat pinglikur kasampurnakaké ing pungkasaning ara-ara samun sajroning telung dina setengah saka Wahyu sewelas, kang aji lan kang asor bakal kapisah. Wong wicaksana lan wong bodho bakal salah siji nduwèni lenga emas utawa ora nduwèni, lan ing wektu iku wong-wong mau bakal dadi kaya “wong siji”né Gideon. Miturut Zefanya, sadurungé dekret ukum Minggu, Gideon, yaiku Élia, yaiku Yéhezkiel, yaiku wong prakasa, bakal ngaturaké pawarta Tangisé Tengah Wengi, bareng karo paiting nuduhaké marang umaté Gusti Allah dosa anggoné melu ing ramalan tanggal 18 Juli 2020, lan upayané sing tanpa kabeneran kanggo mbeneraké ramalané sawisé ramalan mau gagal sakabehé.

Zefanya netepake anané sawijining pakempalan bebarengan umat Allah ing dina-dina wekasan, sing ndhisiki dekret angger-angger dina Minggu. Pakempalan bebarengan iku uga dipratélakaké déning wangsit kapisané Ezekiel ing pasal telung puluh pitu.

Mulané aku medhar wangsit kaya kang diprentahaké marang aku; lan nalika aku medhar wangsit, ana swara, lan lah ana gègèr, sarta balung-balung mau padha nglumpuk, balung siji marang balungé dhéwé. Lan nalika aku mirsani, lah urat-urat lan daging tuwuh ing sandhuwuré, lan kulit nutupi saka ing dhuwur; nanging durung ana ambegan ana ing sajroné. Ezekiel 37:7, 8.

Yehezkiel medhar wangsit marang balung-balung garing kang kapethuk mati ana ing dalan kutha kasebut ing Wahyu bab sewelas, panggonan Gusti kita uga kasalib. Pisanan, balung-balung mau diklumpukaké dhisik bebarengan.

Lan mayit-mayité bakal gumlethak ana ing dalan kutha gedhé, kang miturut teges rohaniné sinebut Sodom lan Mesir, panggonan Gusti kita uga kasalib. Lan wong-wong saka para bangsa lan para taler lan basa-basa lan bangsa-bangsa bakal nyawang mayité

telung dina setengah, lan ora bakal nglilani mayité dikubur. Lan wong-wong kang manggon ana ing bumi bakal padha bungah marga saka wong loro mau, lan padha seneng-seneng, sarta bakal padha kirim-kiriman peparing marang siji lan sijiné; awit nabi loro iki wis nyiksa wong-wong kang manggon ana ing bumi. Wahyu 11:8–10.

Wong-wong mau padha kaklumpukaké nalika telung dina setengah iku lagi nyedhaki pungkasané. Telung dina setengah iku nggambaraké wektu ngentèni ing Matius pasal rong puluh lima, nanging uga minangka panyebaran saka “pitu mangsa” ing Imamat rong puluh enem. Wong-wong kang kaklumpukaké kuwi sadurungé wis kasebar, lan Zefanya nandhani wong-wong mau minangka sawijining “bangsa kang ora dikarepaké.” Bangsa kang ora dikarepaké iku yaiku wong-wong sing wis mati ana ing dalan-dalan nalika jagad padha bungah marga saka layon-layoné, nanging banjur padha kaklumpukaké lan sabanjuré dadi bangsa kang dadi sasaran serangané kakuwatan naga ing dina-dina wekasan, yaiku wong-wong kang ngangkat sundel Tirus dadi sirahé.

Kidung utawa Jabur dening Asaf. Dhuh Allah, aja Paduka meneng waé; aja Paduka menep, lan aja Paduka meneng, dhuh Allah. Awit lah, mungsuh-mungsuh Paduka padha gawe geger; lan wong-wong kang sengit marang Paduka padha ngluhuraké sirah. Padha ngrancang pitutur kang licik marang umat Paduka, lan padha rembugan nglawan wong-wong kasimpunan Paduka. Padha ngandika: Ayo, lan padha kita tumpes supaya ora dadi bangsa manèh; supaya jeneng Israel ora kèlingan manèh. Awit padha rembugan bebarengan kanthi sarujuk; padha dadi sekuthu nglawan Paduka. Jabur 83:1–5.

Maksudé iku kanggo nyekel Israèl kasukman ing dina-dina wekasan lan nguncalké wong-wong mau menyang pawon geni murubé Nebukadnésar. Nalika balung-balung mati iku kapisan krungu “swara” Ésayah, sing nguwuhaké pesen Pameca Wengi Tengah, wong-wong mau isih ana ing ara-ara samun sajroning telung setengah dina. Sawisé kuwi, wong-wong mau kudu milih nampa utawa nampik Sang Panglipur kang wis dijanjèkaké déning Kristus bakal diutus, kang nyadharaké wong-wong mau bab dosané tanggal 18 Juli 2020.

Tetepana panglipur, tetepana panglipur tumrap umatingSun, mangkono pangandikané Allahmu. Kandhanana Yerusalem kanthi tembung panglipur, lan sesambatana marang dheweke, yèn mangsa perangane wis rampung, yèn kaluputané wis diapura: awit dheweke wis nampani saka astané Pangeran kaping pindhho tumrap sakehing dosané. Ana swarané wong kang sesambat ana ing ara-ara samun, Padanan dalané Pangeran, lurusna ana ing ara-ara samun dalan gedhé kanggo Allah kita. Saben lebak bakal diunggahaké, lan saben gunung lan bukit bakal direndhahaké; kang bengkong bakal dilurusaké, lan papan-papan kang kasar bakal dadi rata; Lan kamulyaning Pangeran bakal kapratelakaké, lan sakèhé manungsa bakal padha ndeleng bebarengan: awit cangkemé Pangeran piyambak kang wis ngandika mangkono. Yesaya 40:1–5.

Paugeran Kitab Suci sing ngenali pakaryaning swara kang sesambat ana ing ara-ara samun ngemu sawenehing katrangan kang rinci banget. Pesené bakal dhedhasar marang pambukaning wataké Kristus, kaya dene kaimpit déning kasunyatan yèn “kamulyan,” kang

minangka wataké Kristus, bakal kawedhar. Wahyu bab Gusti Yesus Kristus kang kabikak segelé sakdurungé panutuping mangsa probation iku minangka pambikaning wataké Kristus, kaya kang kagambar ana ing unsur wataké Panjenengané kang katuduhaké minangka Alfa lan Omega. Uga bakal kawedhar yèn wataké Panjenengané iku “kayekten.”

Rincian liyané yaiku yèn nalika swara iku wiwit sesambat, panjenengané isih ana ing ara-ara samun telung dina setengah, awit panjenengané sesambat ana ing ara-ara samun. Sacara profetik, nalika pakaryané wiwit, loro seksi kuwi isih mati ana ing dalan kang ngliwati lebaké Ezekiel. Kasunyatan tartamtu liyané yaiku yèn nalika swara iku miwiti pakaryané, sakabèhé jagad bakal nduwèni akses marang piwulang iku. Pangamatan liyané yaiku yèn piwulang iku kaparingaké ing mangsa akhir jaman nalika Sang Kristus lagi ngusap dosa-dosané wong satus patang puluh papat èwu, awit pialané wus diapura. Kasunyatan kang ngenesaké, kang uga kaandharaké “baris demi baris,” yaiku yèn mung wong-wong kang netepi sarat-sarat Injil kang bakal nampani pangapura kang lagi katindakaké ing sajarah iku.

Mung wong-wong sing nanggapi tuntutan-tuntutan kang magepokan karo pandonga Imamat rong puluh enem bae sing bakal dibusak dosa-dosane lan dosa-dosane para leluhure, awit padha wis nampani “tikel pindho awit sakehing dosa-dosane.” “Tangan”ing Gusti kang magepokan karo dosa-dosane lan dosa-dosane para leluhure iku minangka pralambang kuciwane kang kapisan, nalika Gusti ngulurkake tangané nutupi sawijining kaluputan kang njalari kuciwaning kang kapisan. Ing sajarah Millerite, tangané nyegah umaté Allah supaya ora weruh sawijining kayekten kang kasamun. Tangané ing sajarah iku makili pangreksan ilahi Panjenengané. Ing dina-dina pungkasan, tangané makili penampikan umaté Allah marang sawijining kayekten kang wis kawedharaké, lan tangané banjur makili paukuman ilahi Panjenengané.

Kanthi swaraning wangsit kapisané Yehezkiel, para wong mati kawangun dadi siji, nanging durung ngadeg minangka sawijining wadya bala kang gagah prakosa. Wangsit kapindho ing Yehezkiel bab telung puluh pitu ngrampungaké prakara iku kanthi ngedhatengaké napas kang asalé saka patang angin.

Panjenengané banjur ngandika marang aku, “Bernubuwata marang angin, bernubuwatalah, hé anak manungsa, lan kandhaa marang angin, Mangkéné pangandikané Pangéran Allah: Hé napas, rawuha saka patang penjuru angin, lan embusnaa marang wong-wong mati iki, supaya padha urip.” Mulané aku banjur bernubuwata kaya sing dipréntahaké marang aku, lan napas mau lumebu ing wong-wong mau; wong-wong mau banjur urip lan ngadeg jejeg ana ing sikilé dhéwé, dadi wadya bala sing gedhé banget. Panjenengané banjur ngandika marang aku, “Hé anak manungsa, balung-balung iki iku sakabèhé kulawarga Israèl; lah padha ngucap, Balung-balung kita wis garing, lan pangarep-arep kita wis sirna: kita wis kapisah kabèh. Mulané bernubuwatalah lan kandhaa marang wong-wong mau, Mangkéné pangandikané Pangéran Allah: Lah, hé umat-Ku, Aku bakal mbukak kubur-kuburmu, lan njalari kowé metu saka kubur-kuburmu, lan nggawa kowé lumebu ing tanah Israèl. Lan kowé bakal

ngerti yèn Aku iki Pangéran, nalika Aku mbukak kubur-kuburmu, hé umat-Ku, lan njalari kowé metu saka kubur-kuburmu, lan bakal maringaké Roh-Ku ana ing kowé, temah kowé bakal urip, lan Aku bakal mapanaké kowé ana ing tanahmu dhéwé; banjur kowé bakal ngerti yèn Aku, Pangéran, wis ngandika mangkono lan wis nindakaké, mangkono pangandikané Pangéran.” Yehezkiel 37:9–14.

Ambegan iku sajroning ramalané Yehezkiel iku pesen panyegelan, awit iku rawuh saka papat angin.

Lan sawisé iku aku weruh papat malaékat ngadeg ana ing papat pojoking bumi, nyekeli papat angin bumi, supaya angin aja nganti nyebul marang bumi, utawa marang segara, utawa marang wit apa waé. Lan aku weruh malaékat liyané munggah saka sisih wétan, nggawa meterai saka Gusti Allah kang gesang; lan panjenengané sesambat nganggo swara banter marang papat malaékat kang wis kaparingan panguwasa kanggo ngrusak bumi lan segara, pangandikané: Aja ngrusak bumi, utawa segara, utawa wit-witan, nganti kawula-kawula Gusti Allah kita wis kita segel ana ing bathuké. Wahyu 7:1–3.

Papat angin iku muncul saka wetan, lan miturut pralambang kenabian, Islam iku bebarengan dadi “angin wetan” lan “para anak saka wetan.” “Napase” Yehezkiel, kang ngowahi badan-badan sing wis kabentuk dadi “balatentara kang gedhé lan kiyat banget,” iku pesen sing ngetrapi segel marang satus patang puluh papat éwu. Pesen panyegelan ing Wahyu pasal pitu muncul saka wetan. Pesen iku yaiku pesen Pasambat Tengah Wengi, lan Zefanya ngenali iku minangka swaraning kalasangka, “weker marang kutha-kutha kang beteng, lan marang menara-menara kang dhuwur.”

Menara iku minangka pralambang pasamuwan.

“Ing pasemon punika juragan griya punika nggambaraken Allah, kebon anggur punika bangsa Yahudi, lan pager punika angger-anggering Allah ingkang dados pangayomanipun. Menara punika pralambang Padaleman Suci.” *The Desire of Ages*, 597.

Sawijining kutha iku sawijining karajan ing ramalan Kitab Suci. Kapapaan iku “Babilon,” “kutha gedhé” iku. Prancis lan sawisé kuwi Amerika Sarékat iku “kutha gedhé,” yaiku “Sodom lan Mesir.” Yerusalem iku “kutha gedhé,” kang tumurun saka swarga. Pesené Zefanya iku nentang kutha-kutha lan menara-menara, utawa nentang padhaning greja lan nagara, kang miturut tegesé dhéwé iku gambaré kéwan galak. Iku pesen “rahasia” saka Daniel pasal loro.

Sakurungé dhawuh bab hukum Minggu iku ditetepaké, yaiku ujian reca emas Nebukadnezar ing Daniel pasal telu, layon-layon mau padha tangi lan diowahi dadi sawijining bala perang kang gagah prakosa kanggo martakaké pawarta kang nandhani lan nentang pambentukan gabungan pasamuwan lan nagara, sarta uga nandhani yèn Islam iku piranti pangedhènan ilahi kang dipigunakaké déning Gusti Allah kanggo ngetokaké paukuman Panjenengané marang wong-wong kang ngetrapaké pangibadah dina Minggu, kaya dene kang wis katindakaké déning Panjenengané ing sajarah jaman biyèn. Pawarta iku nandhani yèn nalika

reca iku wis kabangun kanthi sampurna lan ngetrapaké tandha kéwan mau, paukuman bakal katindakaké.

Ora ana rujukan langsung ing Daniel pasal telu marang gambaré kéwan galak sing nuntun menyang lan ngancik kadewasané ing hukum Minggu, nanging ora bisa ana pesen katelu tanpa pesen kapisan lan kapindho, amarga Daniel pasal loro kudu kalebet ing pambukakan bebener-bebener sing diwakili ing Daniel pasal telu. “Rahasia” saka impen bab gambar ing pasal loro ngenali umaté Allah kang lagi teka marang pangertosan bab implikasi urip lan pati saka gambaré kéwan galak Nebukadnezar.

Nalar kang kasucekake nuntut bilih nalika Nebukadnésar netepake yèn piyambakipun badhé ngadani upacara pentahbisan tumrap reca emasipun, mula reca punika kedah kawangun rumiyin, lan para juru musik kedah gladhi rumiyin musik ingkang badhé dipunmainaken wonten ing upacara punika. Kenging mesthi kedah wonten ancang-ancang sadèrèngipun ing sajroning pambangunan ingkang lumampah sajroning satunggaling mangsa, kanthi penggalan, dhasar dipunlebokaké, perancah, lan para tukang ingkang sami rawuh lan tindak, lan ancang-ancang punika inggih punika pambentukan citra saking impenipun Nebukadnésar, nanging kasombonganipun Nebukadnésar netepake kanggé damel satunggaling citra saking namung satunggal kéwan, boten sadaya karajanipun pitedah Kitab Suci. Pambangunan citra punika inggih punika ujian ingkang umatipun Allah kedah liwati sadèrèngipun mangsa kasempatan rampung, lan sadèrèngipun piyambakipun sami dipunsegel, sadèrèngipun musik punika kauningal.

Logika kang wis kasucèkaké uga ngenali manawa Shadrach, Meshach, lan Abednego dudu siji-sijiné batur tukon Ibrani sing nyeksèni ancang-ancang sadurungé kanggo pentahbisan reca emas iku. Wong telu mau mung siji-sijiné wong Ibrani sing mangertèni teges lan akibat saka ancang-ancang mau minangka pepéling urip lan pati, lan banjur nindakaké ancang-ancang pribadi dhéwé kanggo ngadhepi krisis sing bakal teka.

Ing pethikan saka Sister White ing wiwitaning artikel iki, piyambakipun boten namung nyelaraken paugeranipun Zefanya kaliyan reca emasipun Nebukadnezar lan hukum Minggu, nanging ugi mratelakaken paugeranipun Yésaya ingkang boten adil.

Bilai tumrap wong-wong kang netepake pranatan-pranatan kang ora adil, lan kang nulis panindhes kang wis padha dipratelakake; supaya wong mlarat disimpangake saka pangadilan, lan haké wong miskin saka umat-Ku direbut, supaya randha dadi rampasané, lan bocah-bocah tanpa bapa padha dijarah! Lan apa kang bakal koklakoni ing dina paukuman, lan ing karusakan kang bakal teka saka adoh? Marang sapa kowe bakal mlayu njaluk pitulungan? Lan ing ngendi kowe bakal ninggal kamulyanmu?
Yesaya 10:1-3.

“Pranatan ora adil” miturut Yesaya iku yaiku angger-angger Minggu, lan iku dadi “dina panduman” lan “karusakan,” tumrap Amerika Serikat, awit “murtad nasional” bakal katutulak dening “karuntuhan nasional.” Miturut Yesaya, nalika angger-angger Minggu ditetepake, kang uga minangka reca emasé Nebukadnésar, “karusakan” iku “bakal teka saka

adoh.”

Élinga bab iki, lan tuduhna yèn kowé iku wong lanang sejati; balèkna manèh marang pikiranmu, hé para wong kang padha nerak. Élinga prekara-prakara wiwitan wiwit jaman kuna; awit Aku iki Allah, lan ora ana liyané; Aku iki Allah, lan ora ana kang padha karo Aku, kang mratelakaké wekasan wiwit wiwitan, lan wiwit jaman kuna prekara-prakara kang durung kelakon, pangandikan-Ku: Rancangan-Ku bakal tetep jejeg, lan Aku bakal nindakaké sakèhé karsaning-Ku; kang nimbali manuk galak saka wetan, yaiku wong kang nindakaké rancangan-Ku saka nagara kang adoh; satemené, Aku wis ngandika, lan Aku uga bakal netepaké; Aku wis ngrancangaké, lan Aku uga bakal nindakaké. Rungokna Aku, hé kowé kang atos atiné, kang adoh saka kabeneran: Aku ndadèkaké kabeneran-Ku nyedhak; iku ora bakal adoh, lan karahayon-Ku ora bakal kendhat; lan Aku bakal maringaké karahayon ana ing Sion kanggo Israèl, kamulyan-Ku. Yesaya 46:8–13.

Yesaya nempatake pethikan iki ing pungkasaning wektu panyandhetan, awit nalika iku “kaslametané” ora bakal “sareh” manèh. Iki dumadi ing pungkasaning telung dina setengah ing Wahyu kaping sewelas. Pungkasaning wektu panyandhetan iku ditandhani déning rawuhipun pasamuwan Beblukan Tengah Wengi, nalika bala gedhéné Yéhezkiel ngadeg. Nalika wong-wong mau ngadeg, wong-wong mau kaangkat dadi panji ing Wahyu pasal sewelas.

Lan sawisé telung dina lan saparoné, Rohing urip saka Gusti Allah lumebet ing wong-wong mau, banjur padha ngadeg ing sikilé; lan wedi gedhé tumiba marang wong-wong kang ndeleng wong-wong mau. Lan wong-wong mau krungu swara gedhé saka swarga ngandika marang wong-wong mau: Munggha mréné. Banjur wong-wong mau munggha menyang swarga ana ing sajroning méga; lan mungsuh-mungsuhé padha ndeleng wong-wong mau. Lan ing wektu iku uga ana lindhu gedhé, lan saprasepuluhing kutha ambruk, lan ana ing lindhu iku wong kang mati cacahé pitung èwu; lan sisane padha ketaman giris, banjur ngluhuraké Gusti Allahing swarga. Bilai kang kapindho wus kliwat; lan lah, bilai kang katelu teka kanthi énggal. Wahyu 11:11–14.

Loro seksi ing Wahyu bab sewelas munggha menyang swarga minangka panji, ing jam kang padha karo lindhu, yaiku undhang-undhang Minggu. Ing wektu iku, utawa kaya kang dipangandikakake déning Yokanan, “ing jam iku,” miturut Yesaya, bab patang puluh enem, Gusti Allah nimbali “wong lanang” kang nindakaké piwulang rancangané, kang uga “manuk kang rakus saka wetan.” Manuk kang rakus iku, yaiku “wong lanang” kang digunakaké déning Gusti Allah kanggo nindakaké rancangané, asalé saka “tanah kang adoh.” Ing Yesaya bab sepuluh, ing wektu “wewengkon kang ora adil” kang yaiku undhang-undhang Minggu, “karusakan”ing Amérika Sarékat asalé saka “adoh.” “Wetan” iku lambang Islam, amarga ing ramalan loro-loroné diarani “anak-anak wetan,” lan “angin wetan.” “Manuk” ing ramalan iku sawijining agama, kaya kang dilambangaké déning Babil minangka kurungan kang kebak manuk-manuk kang sengit lan najis. “Manuk kang rakus” kang teka saka tanah kang adoh ing wetan iku, yaiku agama Islam.

Panjenengané banjur sesambat kanthi swara sora lan rosa, mangkéné: Babil kang gedhé iku wis rubuh, wis rubuh, lan wis dadi panggonané dhemit-dhemit, sarta dadi pasanggrahané saben roh najis, lan kandhangé saben manuk kang najis lan nistha. Wahyu 18:2.

Pasekuton telu lapis saka Babul modern nggambarake telung wujud pamaréntahan, lan uga telung wujud agama. Agamané Perserikatan Bangsa-Bangsa yaiku spiritualisme, agamané Amerika Sarékat yaiku Protestantisme murtad, lan agamané paus yaiku Katulik. Kabèh keyakinan agama mau kadhangkala dilambangaké minangka para wanita, nanging uga minangka manuk-manuk. Iku yaiku kakuwatan agama lan pulitik saka Perserikatan Bangsa-Bangsa, kanthi Amerika Sarékat minangka raja utamané, sing njumenengaké kapausan ing dhampar bumi. Ing kitab Zakharia, ana manuk loro sing netepaké paus, sing diidentifikasi déning rasul Paulus ing Tesalonika kapindho minangka “wong duraka” iku.

Banjur malaékat kang ngandika karo aku maju, sarta ngandika marang aku, “Saiki angkatna mripatmu, lan delengen apa iki kang metu.” Aku banjur mangsuli, “Apa iku?” Panjenengané ngandika, “Iki sawijining efa kang metu.” Panjenengané banjur ngandika manèh, “Iki iku patrapé wong-wong mau ing salumahing bumi.” Lan lah, ana sapotong timbal satalenta kang kaangkat; lan iki ana sawijining wong wadon kang lenggah ana ing tengahing efa. Panjenengané banjur ngandika, “Iki piala.” Banjur wong wadon iku dicemplungaké menyang tengahing efa, lan timbal kang abot iku ditumpangaké ing cangkemé. Aku banjur ngangkat mripatku lan ndeleng, lah, metu ana wong wadon loro, lan ana angin ana ing swiwiné; awit swiwiné kaya swiwiné manuk bango; lan padha ngangkat efa iku ana ing antaraning bumi lan langit. Aku banjur matur marang malaékat kang ngandika karo aku, “Efa iki arep digawa menyang ngendi déning wong-wong iki?” Panjenengané mangsuli marang aku, “Kanggo dibangunaké omah ana ing tanah Sinear; lan iku bakal diadegaké, lan dipasang ana ing kono ing sadhuwuring dhasaré dhéwé.” Zakharia 5:5-11.

Efa iku sawijining kranjang kang dienggo kanggo ngukur. Wong wadon loro sing nyelehake efa, utawa kranjang sing ing tengahe kaanggoni déning kapausan, iku loro pasamuwan. Loro agama bakal njupuk agama sing ing Kitab Suci ditegesi minangka “si duraka iku” lan mbangunakaké omah kanggo dheweke ana ing tanah Sinar. Sinar iku jeneng liya kanggo Babil, lan gréja Katulik iku Babil Agung ing dina-dina wekasan.

Loro wanita kang “ngedegaké” wanita duraka mau ing Babil, padha nduwèni “angin ana ing swiwiné.” Wanita-wanita iku uga manuk, awit padha nduwèni “swiwi,” lan pambeneré anggoné nempataké wanita mau yaiku “angin” Islam, awit Islam nglumpukaké tangané saben wong. Wanita kang kaangkat mau, wis kejiret ana ing efa wiwit tatu matèniné ing taun 1798, amarga wis ana timbangan timah kang dipasang ana ing cangkemé efa panggonané. Nanging nalika musik upacara pangibadahé Nebukadnésar wiwit muni, loro wanita saka Protestanisme murtad lan Spiritisme nyopot timbangan timah mau, lan ngangkat sirah kaping wolu, kang kalebu saka pitu iku.

“Nalika kita nyedhaki krisis pungkasan, prakara sing wigati banget yaiku supaya ana karukunan lan kasawijèn ana ing antarané piranti-pirantinipun Gusti. Donya iki kapenuhan badai, perang, lan pasulayan. Nanging ing sangisoré siji sirah—daya kapapalan—wong-wong bakal manunggal kanggo nglawan Allah ana ing pribadinipun para seksi-Né. Kasawijèn iki dipageri déning murtad gedhé iku. Nalika dhèwèké ngupaya manunggalaké para agèn-é kanggo perang nglawan kayektèn, dhèwèké uga bakal ngupaya mecah lan nyebaraké para panyengkuyungé. Cemburu, sangka ala, lan pitenah, diobaraké déning dhèwèké kanggo nuwuhaké pasulayan lan pasrawungan.”
Testimonies, jilid 7, 182.

Pasekuton telu iki ngluhuraké kapapènan minangka sirah, amarga wong-wong mau kagungan ancas kanggo numpes bangsa sing ora dikarepaké.

Amarga lah, para satrumu padha gawe geger; lan wong-wong kang sengit marang Paduka wis ngangkat sirah. Padha ngrembug kanthi licik nglawan umating Paduka, lan padha rembugan nglawan para kawula rahasianing Paduka. Padha ngandika, Ayo, padha kita sirnakake supaya ora dadi bangsa maneh; supaya asmane Israel ora dieling-eling maneh. Jabur 83:2–4.

Manuk iku sawijining agama, lan “manuk galak saka wetan” kang dipundhawuhi déning Allah ing “jam” paugeran Minggu, nalika pekabaran Panguwuh Tengah Wengi lagi diproklamakaké, iku Islam. Mulané, ing jam iku uga nalika wong-wong mati kang kawungokaké munggah menyang swarga minangka panji, “bilai katelu” saka Islam teka kanthi énggal. Mulané Yesaya nyatakaké ing ayat siji saka pasal sepuluh, “Bilai” tumrap wong-wong kang netepaké pranatan-pranatan ora adil. “Bilainé” Kitab Wahyu iku Islam, lan Islam iku paukuman panguwaosing Gusti, utawa piranti, utawa teken (Yesaya 10:5) kang digunakaké Allah kanggo ngukum Amérika Sarékat amarga ngetrapaké pangibadah dina Minggu.

Yesaya pasal patang puluh nem nemtokake “manuk galak saka wetan” iku minangka “wong kang nindakaké piweling-Ku.” “Wong” iku yaiku Islam, lan dheweke kasebut “saka nagara kang adoh,” awit Gusti Allah wis “netepaké” ngukum Amerika Serikat, lan sawisé iku jagad kabèh, amarga pamaksaan ngleksanani Minggu, kaya Panjenengané wus nindakaké ing jaman biyèn marang Roma kapir lumantar papat kalasangka pisanan, banjur marang Roma kapausan lumantar kalasangka “Bilai” kaping lima lan kaping nem. Kersané ing Yesaya pasal patang puluh nem yaiku nimbali “manuk galak saka wetan,” lan Panjenengané mratélakaké marang umaté kang kepéngin mangertèni piweling lan kersané: “Elinga marang prekara-prekara biyèn kang kuna; awit Aku iki Allah, lan ora ana liyané; Aku iki Allah, lan ora ana kang padha karo Aku, kang mratélakaké wekasané wiwit saka wiwitan, lan saka jaman kuna bab prekara-prekara kang durung kalakon, pangandikan-Ku: Piweling-Ku bakal lestari, lan Aku bakal nindakaké sakèhé kersa-Ku.”

Ing ayat katelu saka Yesaya pasal sepuluh, Yesaya nyathet telung pitakonan kang wigati:

Lan apa kang bakal sira lakoni ing dina paukuman, lan ing karusakan kang bakal teka saka adoh? marang sapa sira bakal mlayu njaluk pitulungan? lan ing ngendi sira bakal ninggal kaluhuranira? Yesaya 10:3.

Pitakon pungkasan punika nedahaken bilih tanah ingkang mulya punika kelangan kamulyanipun awit saking pranatan ingkang boten leres. Kamulyanipun Amerika Serikat punika Konstitusi, ingkang kasirnakaken sakabèhé nalika hukum Minggu dipunleksanani.

“Lan Konstitusi njamin marang rakyat hak pamaréntahan dhéwé, kanthi netepaké manawa para wakil sing kapilih déning swara rakyat bakal nggawé lan ngleksanakaké hukum. Kabebasan iman agama uga diparingaké, saben wong diparengaké nyembah Gusti Allah miturut tuntunan ati nuraniné. Republikanisme lan Protestantisme dadi asas-asas dhasar bangsa iku. Asas-asas iki dadi rahasia kakuwatan lan kamakmurane.”
The Great Controversy, 441.

Iku Konstitusi kang ngenali kamulyan sing ditinggal ana ing lebu ing wektu hukum Minggu.

“Nalika bangsa kang wis digarap dening Gusti Allah kanthi cara kang nggumunake mangkono, lan kang wis dipun tedhungi dening Panjenengane nganggo tamenging Kawasa-Mahakuwasa, nilar prinsip-prinsip Protestan, lan lumantar badan legislatife maringi pambenaran lan panyengkuyung marang Romanisme sajrone matesi kabébasan agama, nalika iku Gusti Allah bakal tumindak kanthi pangwaosipun piyambak tumrap umat-Iya kang satya. Tiraniné Roma bakal ditindakaké, nanging Kristus iku pangungsèn kita.” Testimonies to Ministers, 206.

Nalika “wewaton kang ora adil” ing Yesaya, yaiku angger-angger Minggu, ditetepake, kamulyaning Amérika Sarékat wus sirna, lan kanthi langsung iku njawab pitakon kapindho ing Yesaya nalika, sacara nabi, negara iku mlayu menyang Perserikatan Bangsa-Bangsa, yaiku konfederasi sepuluh ratu ing Wahyu pasal pitulas, kanggo njaluk pitulungan supaya bisa ngadhepi serangan Islam saka “Bilai” katelu. Pitakon kapisan saka telung pitakon iku netepaké kaanan karusakan angger-angger Minggu kang njalari Amérika Sarékat miwiti pakaryan salajengipun, yaiku meksa sak donya kabèh supaya nampa paduwan gréja lan nagara, kaya kang dipratandhakaké déning manunggaling Perserikatan Bangsa-Bangsa lan Gréja Katulik, kanthi paus ngasta pangwasaning sesambetan kang najis iku. Karusakan iku sinebut “dina pamariksaan”. Kabeh kasunyatan nabi iki padha selaras karo upacara pasrah-bakti Nebukadnésar tumrap reca emas.

Kita bakal nerusaké bab telu saka Daniel ing artikel sabanjuré.

“Ing sajarah Nebukadnésar lan Bélsyazar, Allah ngandika marang umat ing jaman saiki. Paukuman sing bakal tumiba marang para pedununging bumi ing jaman iki bakal kelakon marga saka panolaké marang pepadhang. Paukuman kita ana ing pangadilan ora bakal dumadi amarga kita wis urip ana ing kaluputan, nanging amarga kita wis nglirwakaké kalodhangan-kalodhangan kang dikirim saka Swarga kanggo nemokaké kayekten. Sarana kanggo dadi wanuh marang kayekten iku ana ing jangkauan saben wong; nanging, kaya raja kang nriman lan nguja awaké dhéwé, kita luwih maringi

kawigatèn marang prakara-prakara sing nyenengaké kuping, lan nyenengaké mripat, lan maremaké ilat, tinimbang marang prakara-prakara sing ngugihaké budi, yaiku bandhane kayekten kang asalé saka Allah. Lumantar kayekten iku kita bisa njawab pitakon gedhé, ‘Apa kang kudu daklakoni supaya aku kaslametaké?’” Bible Echo, September 17, 1894.